

OBAVIJESTI

Kroz tjedan posebno slavimo:

Dan	Spomen/blagdan	Mise
Ponedjeljak 15. 08.	VELIKA GOSPA	u 7,30; 10,00 ; i u 20,00;
Utorak 16. 08.	Svagdan 20. tjedna kroz godinu	u 7,30 i u 20,00 sati
Srijeda 17. 08.	Svagdan 20. tjedna kroz godinu	u 7,30 i u 20,00 sati
Četvrtak 18. 08.	Svagdan 20. tjedna kroz godinu	u 7,30 i u 20,00 sati
Petak 19. 08.	Svagdan 20. tjedna kroz godinu	u 7,30 i u 20,00 sati
Subota 20. 08.	Sv. Bernard, op. i n.	u 9,00 i u 20,00 sati
Nedjelja 21. 08.	21. NEDJELJA KROZ GODINU	u 7,30; 10,00 ; i u 20,00;

- Danas su sv. mise u 7,30; **10,00**; i u 20,00 sati.
- Sutra u ponedjeljak, na svetkovinu Velike Gospe, sv. mise su kao nedjeljom: to znači u 7,30, **10,00** i 20,00 sati.
- U subotu je prva sv. misa u 9,00 sati u kapeli sv. Antona, a večernja sv. misa u 20,00 sati je u župnoj crkvi na talijanskom jeziku.
- Tisak: Glas koncila.

Naša župna web stranica



Već neko vrijeme postoji „u izradi web stranica“ naše župe, odnosno čitavog našeg lošinjskog dekanata. No čekalo se svetkovinu Velike Gospe da i naša župa bude na virtualni način dostupna nama i svijetu. Stoga svi koji se služite internetom možete pronaći obavijesti, listić i drugo o našoj župi ako otvorite:

www.dekanat.losinj.hr i onda kliknete na znak iznad Malog Lošinja

ili

www.dekanat.losinj.hr/malilosinj

to vam odmah daje naslutiti da je zapravo izrađena stranica za cijeli dekanat i ukoliko svaka župa bude održavala svoje stranice imat ćete sve podatke ovdje u gradu, po selima i u svijetu!

U crkvi sv. Nikole su sv. mise u 19,00 sati, osim u ponedjeljak, u 9,00 sati i srijedu u 8,00 sati.

Izdaje: Župni ured, Š. Kv. Kozulića 8, 51550 Mali Lošinj
Tel. 051/231-731; fax. 051/233-942.

www.dekanat.losinj.hr e-mail: zupni.ured.mali.losinj1@ri.t-com.hr

Odgovara: Ivan Brnić, župnik



LISTIĆ ŽUPE MALI LOŠINJ

Godina: IV

14. kolovoza 2011.

Broj: 149

20. NEDJELJA KROZ GODINU

Današnja čitanja

Prvo čitanje: Iz 56,1.6-7

Drugo čitanje: Rim 11,13-15,29-32

Evanđelje Mt 15,21-28

U ono vrijeme: Ode Isus i povuče se u krajeve tirske i sidonske. I gle: žena neka, Kanaanka iz onih krajeva, iziđe vičući: "Smiluj mi se, Gospodine, Sine Davidov! Kći mi je teško opsjednuta!" Ali on joj ne uzvрати ni riječi. Pristupe mu na to učenici te ga moljahu: "Udovolji joj jer više za nama." On odgovori: "Poslan sam samo k izgubljenim ovcama doma Izraelova." Ali ona priđe, pokloni mu se ničice i kaže: "Gospodine, pomoz mi!" On odgovori: "Ne priliči uzeti kruh djeci i baciti ga psićima." A ona će: "Da, Gospodine! Ali psići jedu od mrvica što padaju sa stola njihovih gospodara!" Tada joj Isus reče: "O ženo! Velika je vjera tvoja! Neka ti bude kako želiš." I ozdravi joj kći toga časa.



VJERA POGANKE

Ja nisam poganin! Ja sam Tvoj! Znam da uvijek nemam takvu vjeru kakvu je imala poganka koja Ti je došla ususret i ponizno molila za svoju kćer. Velika je bila njezina vjera, a uopće je nisu ubrajali među Tvoje! Ili je ipak bila Tvoja iako nije pripadala Tvome narodu, iako Te nije pratila na Tvojim putovima, iako možda nije ni čula nikada do tada Tvoj glas? Ta je žena imala vjeru, da Tvoje srce neće ostati hladno na njezine suze, a uho prečuti bolni vapaj! Imala je pravo! Tako Ti je dobro objasnila svoju vjeru da Ti nije preostalo ništa drugo nego ono što si učinio – uslišati joj molitvu! Ja nisam poganin! Ja sam Tvoj! Molim Te da i moja vjera u Tebe bude kao njezina, jer da je danas sretnem, ne bih joj mogao pogledati u oči, kad se sjetim kakav sam više puta i s kakvom vjerom pristupam Tebi!

Josip Šimunović

ZAR NE TREBAMO SVI?

Baš sam se vratio s puta te sam parkiran ispred trgovačkog centra čekao suprugu da završi s poslom. Čekajući je tako da izađe, krpom sam brisao prljavo vjetrobransko staklo automobila. S druge strane parkirališta približavao mi se čovjek, po svemu sudeći, skitnica. Iz njegova izgleda dalo se zaključiti kako nema ni auto ni kuću ni čiste odjeće ni novca. Postoji vrijeme kada se osjećate velikodušno, ali postoji i vrijeme kad j jednostavno ne želite da vas smetaju. Ovo je bio jedan od tih " ne gnjavi me" dana.

"Nadam se da me neće tražiti novac", pomislio sam. I nije. Prišao je i sjeo na pločnik pored stajališta za utobus iako je izgledao kao da si ni kartu ne bi mogao priuštiti. Nakon par minuta je progovorio. „Imate jako lijep auto“, rekao je. Iako odjeven u prnje, odisao je dostojanstvom. Njegova tanka i prljava svjetla brada, uz to što mu je grijala lice, činila je da izgleda nekako toplo.

„Hvala“, odgovorio sam i nastavio brisati automobil. On je sjedio tako u tišini dok sam ja radio. Očekivano traženje novca nije se dogodilo. I dok je tišina među nama postajala sve veća, nešto iznutra mi je reklo: "Pitaj ga treba li kakvu pomoć ? "

Bio sam siguran kako će odgovoriti " Da", ali sam svejedno odlučio slijediti taj unutarnji glas. "Trebate li kakvu pomoć ?", upitao sam. Odgovorio je s četiri jednostavne, ali duboke riječi koje nikada neću zaboraviti. Mi često tražimo mudrost u velikanima, očekujemo je od ljudi visokog obrazovanja i dostignuća. Od čovjeka koji je sjedio na rubu pločnika očekivao sam jedino njegovu prljavu ruku ispruženu za milostinjom. Umjesto toga, odgovorio je s četiri riječi koje su me potresle.

"Zar ne trebamo svi? ", rekao je. Osjećao sam se uzvišeno i moćno, uspješno i važno, iznad skitnice s ulice, sve dok me te četiri riječi nisu udarile poput metka.

Zar ne trebamo svi? Ja sam trebao. Možda ne za autobusnu kartu ili konačište, ali trebao sam pomoć. Posegnuo sam za novčanikom i dao mu ne samo dovoljno za autobusnu kartu već i za topli obrok i konačište za taj dan. Te četiri male riječi i dalje zvone u mojim ušima. Bez obzira koliko puno imao, bez obzira koliko si postigao, ti također trebaš pomoć. Bez obzira koliko malo imao, bez obzira koliko si opterećen problemima, čak i da si bez novca i mjesta za spavanje, možeš pomoći. Čak i da je riječ samo o komplimentu, možeš ga dati. Nikad ne znaš kad ćeš sresti ljude koji se čine da imaju sve. Oni čekaju da im pružiš ono što oni nemaju, drugačiji pogled na život, tračak nečeg prekrasnog, kratki odmor od svakodnevnog kaosa u ovom rastrganom svijetu. Možda je taj čovjek bio samo skitnica. A možda je bio više od toga. Možda je poslan od sile koja je velika i mudra, da bi nas poučio. Možda je Bog pogledao na Zemlju, pozvao anđela, obukao ga poput skitnice i rekao: " Idi, pomози onom čovjeku koji čisti auto, potrebna mu je pomoć. " Zar ne trebamo svi?

Odlučio sam prenijeti ovaj interview našim čitaocima, makar on probija uobičajeni okvir ovog listića fizički, a donekle i misaoni. Današnji čovjek zapadne civilizacije i mentaliteta (a tu bez ostatka spadamo i mi!) najčešće nije uopće svjestan kako i sam sudjeluje u stvaranju jedne ekonomske klime kojom si stalno i sve više steže omču oko vrata. Jer, ne radi

se samo o onima koji 'planiraju' svjetsku ekonomiju. Radi se i o svakodnevnom 'ekonomskom' razmišljanju kojim su okupirane naše glave. Ovaj interview može pažljivom čitaocu koji prati današnja svjetska zbivanja mnogo pomoći da ih i bolje razumije i unutar njih sebe i svoja shvaćanja i postupke.

"Cijela kriza je proizvod pohlepe. Pohlepa je danas prevladavajuća vrijednost u svijetu i ako se tako nastavi s nama je svršeno", upozorava Manfred Max-Neef, čileanski ekonomist koji se zalaže za drukčiji, sveobuhvatni pristup toj znanosti. a onda dakako i praksi.

"*Ekonomija treba služiti ljudima, a ne ljudi ekonomiji*", kaže on.

Manfred Max-Neef je međunarodno priznanje zaslužio pisanjem o razvojnim alternativama. Osvojio je Right Livelihood Award, nagradu koja se naziva i alternativnim Nobelom, još 1983. Povodom 30 godina dodjeljivanja te nagrade intervjuirala ga je u Bonnu (Njem.) Amy Goodman (iz SAD-aj za Democracy Now!, a H-Alter donosi prijevod ovog razgovora, ... Ovdje ga prenosimo



Što je to "ekonomija bosih nogu"?

To je metafora, ali metafora koja je proizašla iz konkretnog iskustva. Deset godina sam radio u područjima ekstremnog siromaštva u različitim dijelovima Južne Amerike. Jednoga dana u indijanskom selu u peruanskom gorju je jako kišilo. Stajao sam u slamu, a preko puta mene u blatu je stajao drugi čovjek. Pogledali smo se. On, nizak tip, mršav, gladan, bez posla, uzdržava petero djece, ženu i baku. I ja, fini ekonomist koji je predavao na *Berkeleyu*. Gledali smo jedan drugoga i ja sam iznenada shvatio da nemam ništa koherentno što bih rekao tom čovjeku, da je sav moj jezik kao ekonomista potpuno beskoristan. Zar da mu kažem da bude sretan zato što je BDP porastao za pet posto ili nešto takvo? Sve je bilo besmisleno.

Otkrio sam da ja u tom okruženju ne znam govoriti i da moram pronaći novi jezik. To je podrijetlo metafore bosonoge ekonomije, a konkretno znači, što ekonomist mora vježbati: mora se odvažiti da stane u blato. Ekonomisti studiraju i analiziraju siromaštvo iz svojih lijepih ureda. Imaju sve statistike i rade modele, znaju sve što se može znati o siromaštvu, ali ga ne razumiju. I to je osnovni problem. I zato je siromaštvo još uvijek tamo. To je potpuno promijenilo moj život kao ekonomista. Smislio sam jezik koji će biti koherentan, sukladan onim situacijama i onim uvjetima ..

Kako primjenjujete takvu ekonomiju proizašlu iz iskustva siromaštva?

Stvari su puno dublje. Nema recepta koje vi u Americi toliko volite, petnaest koraka do rješenja i slično. Dosegli smo točku u evoluciji kada znamo mnogo, a razumijemo vrlo malo. Nikada u ljudskoj povijesti nije postojala takva akumulacija znanja kao zadnjih sto godina. Ali pogledajmo sebe. Za što služi to znanje, što smo učinili s njim? Poanta je da znanje samo po sebi nije dovoljno, manjka nam razumijevanje.

Nastavlja se!